

Edi?ie provizorie

HOT?RÂREA CUR?II (Camera a ?aptea)

16 martie 2017(*)

„Trimitere preliminar? – Fiscalitate – Taxa pe valoarea ad?ugat? – Articolul 4 alineatul (3) TUE – A?asea directiv? – Ajutoare de stat – Procedura de eliberare de datorii a persoanelor fizice aflate în insolven?? («esdebitazione») – Neexigibilitatea datoriilor de TVA”

În cauza C?493/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminar? formulat? în temeiul articolului 267 TFUE de Corte suprema di cassazione (Curtea de Casa?ie, Italia), prin decizia din 6 mai 2015, primit? de Curte la 21 septembrie 2015, în procedura

Agenzia delle Entrate

împotriva

Marco Identi,

CURTEA (Camera a ?aptea),

compus? din doamna A. Prechal, pre?edinte de camer?, doamna C. Toader ?i domnul E. Jaraši?nas (raportor), judec?tori,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scris?,

luând în considerare observa?iile prezentate:

- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistat? de G. De Bellis, avvocato dello Stato;
- pentru guvernul spaniol, de M. A. Sampol Pucurull, în calitate de agent;
- pentru Comisia European?, de A. Caeiros, de L. Lozano Palacios ?i de F. Tomat, în calitate de agen?i,

având în vedere decizia de judecare a cauzei f?r? concluzii, luat? dup? ascultarea avocatului general,

pronun?? prezenta

Hot?râre

1 Cererea de decizie preliminar? prive?te interpretarea articolului 4 alineatul (3) TUE ?i a articolelor 2 ?i 22 din A?asea directiv? 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind

armonizarea legisla?iilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat?: baza unitar? de evaluare (JO 1977, L 145, p. 1, denumit? în continuare „A ?asea directiv?”).

2 Aceast? cerere a fost formulat? în cadrul unui litigiu între Agenzia delle Entrate (Agen?ia de Administrare Fiscal?, denumit? în continuare „administra?ia fiscal?”), pe de o parte, ?i domnul Marco Identi, pe de alt? parte, în leg?tur? cu o decizie de impunere privind taxa pe valoarea ad?ugat? (TVA) ?i impozitul regional pe activit??ile de produc?ie pentru exerci?iul fiscal 2003.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 În temeiul articolului 2 din A ?asea directiv?, sunt supuse TVA?ului livr?rile de bunuri ?i prest?rile de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul ??rii de o persoan? impozabil? care ac?ioneaz? ca atare, precum ?i importul de bunuri.

4 Articolul 22 din A ?asea directiv? prevede:

„[...]

(4) Fiecare persoan? impozabil? depune o declara?ie în termenul care urmeaz? a fi stabilit de statele membre. [...]

[...]

(5) Orice persoan? impozabil? are obliga?ia de a pl?ti valoarea net? a [TVA?ului] cu ocazia depunerii declara?iei periodice. Cu toate acestea, statele membre pot stabili o alt? dat? pentru plata respectivei sume sau pot solicita efectuarea unor pl??i provizorii anticipate.

[...]

(8) [...] statele membre pot impune alte obliga?ii pe care le consider? necesare pentru perceperea ?i colectarea corect? a taxei ?i pentru a preveni fraudă.

[...]” [traducere neoficial?]

Dreptul italian

5 Decreto legislativo n. 5 (Decretul legislativ nr. 5) din 9 ianuarie 2006 (supliment ordinar la GURI nr. 13 din 16 ianuarie 2006) a instituit procedura de eliberare de datorii («esdebitazione»), prin modificarea articolelor 142-144 din legge fallimentare (Legea privind insolven?a), aprobat? prin regio decreto n. 267 (Decretul regal nr. 267) din 16 martie 1942 (GURI nr. 81 din 6 aprilie 1942) ?i modificat? prin decreto legislativo n. 169 (Decretul legislativ nr. 169) din 12 septembrie 2007 (GURI nr. 241 din 16 octombrie 2007) (denumit? în continuare „Legea privind insolven?a”).

6 Potrivit articolului 142 din Legea privind insolven?a, intitulat „Eliberarea de datorii”:

„Persoana fizic? în stare de insolven?? poate beneficia de eliberarea de datoriile reziduale fa?? de creditorii care ?i?au declarat crean?ele în cadrul procedurii colective ?i care nu au fost îndeplăti?, cu urm?toarele condi?ii:

1) a cooperat cu organele din cadrul procedurii, furnizând toate informa?iile ?i documentele utile pentru stabilirea pasivului ?i depunând eforturi pentru buna desf??urare a opera?iunilor;

- 2) nu a întârziat sau nu a contribuit în vreun mod la întârzierea desfășurării procedurii;
- 3) nu a încălcat prevederile articolului 48;
- 4) nu a beneficiat de altă eliberare de datorii în perioada de zece ani anterioară cererii;
- 5) nu a sustras activul, nu a prezentat pasive inexistente, nu a cauzat sau a agravat dezechilibrul economic, făcând deosebit de dificilă refacerea patrimoniului și a desfășurării afacerilor, și nu a recurs în mod abuziv la credit;
- 6) nu a fost condamnat prin hotărâre rămasă definitivă pentru bancrută frauduloasă, pentru infracțiuni împotriva economiei publice, a industriei și a comerțului sau pentru alte infracțiuni săvârșite în legătură cu exercitarea activității întreprinderii, cu excepția cazului în care a intervenit reabilitarea pentru astfel de infracțiuni. În cazul în care este în curs procedura penală pentru una dintre aceste infracțiuni, instanța suspendă procedura până la soluționarea acțiunii penale.

Eliberarea de datorii nu poate fi acordată atunci când nu au fost îndeplătiți, chiar și parțial, creditorii care și-au declarat creanțele în cadrul procedurii colective.

Rămân excluse de la eliberarea de datorii:

- a) obligațiile de întreținere și alimentare și, în orice caz, obligațiile rezultate din raporturi strânse de exercitarea activității întreprinderii;
- b) datoriile pentru repararea prejudiciului produs prin fapte ilicite extracontractuale, precum și sancțiunile penale și administrative cu caracter pecuniar care nu sunt accesorii ale unor datorii stinse.

Nu se aduce atingere drepturilor creditorilor față de persoanele coobligate, de fideiusorii debitorului și de persoanele obligate prin acțiune în regres.”

7 Articolul 143 din Legea privind insolvența, intitulat „Procedura eliberării de datorii”, prevede:

„[T]ribunalul, prin ordonanță de închidere a procedurii colective sau la cererea debitorului formulată nu mai târziu de anul următor, după verificarea condițiilor prevăzute la articolul 142 și ținând seama de asemenea de comportamentul de colaborare al acestuia, după ascultarea lichidatorului și a comitetului creditorilor, declară neexigibile împotriva debitorului anterior declarat în insolvență datoriile care au făcut obiectul procedurii colective și care nu au fost achitate în totalitate. [...]

Împotriva ordonanței prin care se soluționează acțiunea, debitorul, creditorii care nu au fost îndeplătiți în totalitate, Ministerul Public și orice persoană interesată pot formula contestație potrivit articolului 26.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

8 Prin ordonanță din 14 aprilie 2008, Tribunale di Mondovì (Tribunalul din Mondovì, Italia) i-a acordat domnului Identi, asociat comanditar în societatea PVA di Identi Marco e C. Sas, aflat în insolvență, el însuși declarat în insolvență personală, o eliberare de datorii. Ulterior acestei ordonanțe, administrația fiscală i-a adresat domnului Identi o decizie de impunere privind TVA-ul și impozitul regional pe activități de producție pentru anul fiscal 2003.

9 În fața Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia), administrația fiscală

solicită casarea hotărârii Commissione tributaria regionale del Piemonte (Comisia Fiscală Regională din Piemonte, Italia) din 26 martie 2012, care a confirmat o decizie în primă instanță prin care s-a constatat nelegalitatea acestei decizii de impunere și s-a respins apelul formulat de administrația fiscală împotriva acestei decizii.

10 Instanța de trimitere arată că procedura de eliberare de datorii, aplicabilă debitorului, persoană fizică, întreprinzător comercial declarat în insolvență, are drept obiectiv să permită beneficiarului său „să repornească de la zero” după o anulare a tuturor datoriilor sale anterioare față de creditorii declarați în cadrul procedurii colective, care nu au fost îndestulați la încheierea acesteia, pentru ca acest debitor să redevină un actor economic activ și să fie limitat în inițiativele sale sau în capacitatea sa de a produce bogăție ca urmare a poverii acestor datorii. Instanța competentă pentru insolvență, în complet de judecată format din mai mulți judecători, ia decizia de a acorda debitorului beneficiul acestei proceduri după ce au fost primite avizele consultative ale lichidatorului și ale comitetului creditorilor și a verificat în special dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la articolul 142 primul paragraf din Legea privind insolvența.

11 Instanța de trimitere ridică problema compatibilității procedurii de eliberare de datorii cu dreptul Uniunii. Potrivit acestei instanțe, se pune întrebarea dacă, la fel ca în cadrul procedurii de concordat preventiv în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii din 7 aprilie 2016, Degano Trasporti (C-546/14, EU:C:2016:206), împrejurări de ordin practic constatate judiciar, precum insolvabilitatea debitorului de bunăcredință sau posibilitatea de a se încasa numai o parte a creanței privind TVA-ul, pot justifica renunțarea, în totalitate sau în parte, la această creanță.

12 Instanța de trimitere consideră că, enumerând în mod exhaustiv, la articolul 142 al treilea paragraf din Legea privind insolvența, datoriile de care debitorul nu poate fi eliberat, și a menționa creanțele fiscale, legiuitorul național a considerat că persoana care poate beneficia de procedura de eliberare de datorii trebuie descrisă și de datoriile fiscale. Potrivit acesteia, se impune însă să se verifice dacă aplicarea acestei proceduri datorită TVA nu este contrară dreptului Uniunii.

13 Aceasta adaugă că se pune de asemenea problema dacă reglementarea națională în discuție în litigiul principal este compatibilă cu normele Uniunii Europene în materie de concurență, din moment ce această reglementare favorizează întoarcerea la viața economică a persoanelor care au dreptul să beneficieze de procedura menționată în raport cu alte persoane declarate în insolvență, ineligibile *ex lege*.

14 În aceste condiții, Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 4 alineatul (3) TUE și articolele 2 și 22 din Așasea directivă trebuie interpretate în sensul că se opun aplicării, în materia TVA-ului, a unei dispoziții naționale care prevede stingerea datoriilor de TVA în favoarea persoanelor pentru care s-a admis aplicarea procedurii de eliberare de datorii, reglementată la articolele 142 și 143 din [Legea privind insolvența]?”

Cu privire la întrebarea preliminară

15 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dreptul Uniunii, în special articolul 4 alineatul (3) TUE și articolele 2 și 22 din Așasea directivă, precum și normele în materie de ajutoare de stat, trebuie interpretat în sensul că se opune ca datoriile de TVA să fie declarate neexigibile în temeiul unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o procedură de eliberare de datorii prin care o instanță poate, în anumite condiții, să declare neexigibile datoriile unei persoane fizice

care nu au fost achitate la închiderea procedurii de insolvență care a fost aplicat? acestei persoane.

16 Trebuie reamintit că din articolele 2 și 22 din A se asea directivă, precum și din articolul 4 alineatul (3) TUE rezultă că statele membre au obligația să adopte toate măsurile cu caracter legislativ și administrativ corespunzătoare pentru a asigura colectarea în integralitate a TVA-ului datorat pe teritoriul lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 aprilie 2016, Degano Trasporti, C-546/14, EU:C:2016:206, punctul 19 și jurisprudența citată).

17 În cadrul sistemului comun al TVA-ului, statele membre sunt obligate să asigure respectarea obligațiilor care incumbă persoanelor impozabile și beneficiază în această privință de o anumită latitudine, în special în legătură cu modul de utilizare a mijloacelor de care dispun (Hotărârea din 7 aprilie 2016, Degano Trasporti, C-546/14, EU:C:2016:206, punctul 20 și jurisprudența citată).

18 Totuși, această latitudine este limitată de obligația de a asigura o colectare eficientă a resurselor proprii ale Uniunii și de aceea de a nu crea diferențe semnificative în ceea ce privește modul în care sunt tratate persoanele impozabile, fie în cadrul unuia dintre statele membre, fie în ansamblul acestora. Directiva TVA trebuie interpretată în conformitate cu principiul neutralității fiscale inerent sistemului comun al TVA-ului, potrivit căruia agenții economici care efectuează aceleași operațiuni nu trebuie să fie supuși unui tratament diferit în materie de percepere a TVA-ului. Orice acțiune a statelor membre care privește colectarea TVA-ului trebuie să respecte acest principiu (Hotărârea din 7 aprilie 2016, Degano Trasporti, C-546/14, EU:C:2016:206, punctul 21 și jurisprudența citată).

19 Resursele proprii ale Uniunii cuprind printre altele, potrivit articolului 2 alineatul (1) din Decizia 2007/436/CE, Euratom a Consiliului din 7 iunie 2007 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO 2007, L 163, p. 17), veniturile din aplicarea unei cote uniforme a bazelor armonizate de evaluare a TVA-ului, stabilită în conformitate cu normele Uniunii. Există astfel o legătură directă între colectarea veniturilor din TVA cu respectarea dreptului Uniunii aplicabil și punerea la dispoziția bugetului Uniunii a resurselor TVA corespunzătoare, de vreme ce orice lacună în colectarea celor dintâi se poate afla la originea unei reduceri a celor din urmă (Hotărârea din 7 aprilie 2016, Degano Trasporti, C-546/14, EU:C:2016:206, punctul 22 și jurisprudența citată).

20 În lumina acestor elemente, trebuie să se determine dacă posibilitatea, în anumite condiții, de a declara neexigibile datoriile de TVA în aplicarea procedurii de eliberare a datoriilor în discuție în litigiul principal este contrară obligației care revine statelor membre de a asigura perceperea în integralitate a TVA-ului datorat pe teritoriul lor, precum și colectarea eficientă a resurselor proprii ale Uniunii. În acest scop, este necesar să se examineze condițiile de aplicare a procedurii menționate.

21 Rezultă, mai întâi, că procedura de eliberare de datorii, astfel cum este descrisă de instanța de trimitere și expusă la punctele 5-7 din prezenta hotărâre, urmărește să permită unei persoane fizice declarate în insolvență să fie eliberată de datoriile care, la încheierea procedurii de insolvență care i s-a aplicat acestei persoane, nu sunt achitate, astfel încât aceasta să poată relua o activitate antreprenorială. Concomitent sau posterior procedurii de insolvență, aplicarea procedurii de eliberare de datorii implică, așadar, ca patrimoniul debitorului să fi fost total lichidat și ca repartizarea între creditori a activului care rezultă din această lichidare să nu fi permis achitarea integralității datoriilor. În plus, eliberarea de datorii nu se acordă, potrivit articolului 142 al doilea paragraf din Legea privind insolvența, decât dacă creditorii declară în cadrul procedurii de insolvență au fost cel puțin parțial îndestulați.

22 În continuare, procedura de eliberare de datorii se aplică numai persoanelor fizice care îndeplinesc anumite condiții, enunțate la articolul 142 primul paragraf din Legea privind insolvența, care privesc comportamentul debitorului anterior deschiderii procedurii colective și în cursul acesteia. Din aceste condiții reiese în special că debitorul, pe de o parte, nu trebuie să fi beneficiat deja de o astfel de procedură în perioada de zece ani anterioară cererii, nu trebuie să fi fost condamnat pentru bancruț fraudulos, pentru infracțiuni economice sau pentru infracțiuni săvârșite în legătură cu exercitarea activității întreprinderii, nici să fi deturnat activul întreprinderii, să fi organizat sau să fi agravat insolabilitatea prin recurgerea abuzivă la credit și, pe de altă parte, trebuie să fi fost cooperant și diligent în cursul procedurii colective. Aceste condiții par, așadar, să țină în esență de probitatea și de loialitatea debitorului și să fie astfel de natură să rezerve beneficiul procedurii de eliberare de datorii debitorilor de bună credință.

23 În sfârșit, în ceea ce privește derularea procedurii, articolul 143 din Legea privind insolvența prevede, în primul rând, verificarea de către instanța sesizată a întrunirii condițiilor prevăzute la articolul 142 din legea menționată, în al doilea rând, consultarea lichidatorului și a comitetului creditorilor și, în final, în al treilea rând, posibilitatea ca creditorii care nu au fost îndestulați în totalitate, Ministerul Public și orice altă persoană interesată să poată formula o acțiune împotriva deciziei instanței menționate prin care au fost declarate neexigibile datoriile care nu au fost achitate în totalitate în cadrul procedurii colective. Astfel, procedura de eliberare de datorii implică o examinare de la caz la caz, efectuată de un organ jurisdicțional. Aceasta permite în plus statului membru respectiv, care deține o creanță de TVA, pe de o parte, să emită un aviz la cererea debitorului care solicită beneficiul acestei proceduri, anterior deciziei prin care se soluționează această cerere, și, pe de altă parte, să formuleze o acțiune, dacă este cazul, împotriva deciziei prin care sunt declarate neexigibile datoriile de TVA care nu au fost achitate integral, conducând la un al doilea control jurisdicțional.

24 Din aceste constatări reiese că, la fel ca în procedura de concordat preventiv examinată în Hotărârea din 7 aprilie 2013, Degano Trasporti (C-546/14, EU:C:2016:206, punctul 28), procedura de eliberare de datorii în discuție în litigiul principal este supusă unor condiții de aplicare stricte care oferă garanții în ceea ce privește în special recuperarea creanțelor de TVA și că, având în vedere aceste condiții, nu reprezintă o renunțare generală și nediferențiată la perceperea TVA-ului și nu este contrară obligației care revine statelor membre de a asigura perceperea în integralitate a TVA-ului datorat pe teritoriul lor, precum și colectarea eficientă a resurselor proprii ale Uniunii (a se vedea Hotărârea din 7 aprilie 2016, Degano Trasporti, C-546/14, EU:C:2016:206, punctul 28).

25 În ceea ce privește normele în materia ajutoarelor de stat, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru calificarea unei măsuri naționale drept „ajutor de stat”, este necesară îndeplinirea tuturor condițiilor următoare: în primul rând, trebuie să fie vorba despre o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat; în al doilea rând, această intervenție trebuie să fie susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre; în al treilea rând, aceasta trebuie să acorde un avantaj selectiv beneficiarului; în al patrulea rând, aceasta trebuie să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența (Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, punctul 40, precum și Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group SA și alții, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 53 și jurisprudența citată).

26 În ceea ce privește condiția referitoare la selectivitatea avantajului, care este un element constitutiv al noțiunii „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, dintr-o jurisprudență de asemenea constantă a Curții rezultă că aprecierea acestei condiții impune să se determine dacă, în cadrul unui anumit regim juridic, măsura națională în discuție este de

natur? s? favorizeze „anumit[e] întreprinderi sau [...] producer[ea] anumitor bunuri” fa?? de altele care, în raport cu obiectivul urm?rit de regimul respectiv, se g?sesc într?o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil? ?i care sunt supuse astfel unui tratament diferen?iat care poate în esen?? s? fie calificat drept discriminatoriu (Hot?rârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group SA ?i al?ii, C?20/15 P ?i C?21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 54 ?i jurispruden?a citat?).

27 Pe de alt? parte, trebuie amintit c? faptul c? numai contribuabilii care îndeplinesc condi?iile pentru aplicarea unei m?suri pot beneficia de aceasta nu poate, în sine, s? confere m?surii respective un caracter selectiv (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 29 martie 2012, 3M Italia, C?417/10, EU:C:2012:184, punctul 42, precum ?i Hot?rârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group SA ?i al?ii, C?20/15 P ?i C?21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 59).

28 În spe??, este suficient s? se constate c?, în cadrul dispozi?iilor Legii privind insolven?a care reglementeaz? procedura de eliberare de datorii, persoanele c?rora nu le este acordat beneficiul acestei proceduri fie pentru c? nu intr? în domeniul de aplicare al acestei proceduri, fie pentru c? condi?iile prev?zute la articolul 142 din legea men?ionat? nu sunt îndeplinite nu se afl? într?o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil? cu cea a persoanelor c?rora beneficiul men?ionat le este acordat având în vedere obiectivul urm?rit de aceste dispozi?ii, care este, dup? cum reiese din cuprinsul punctelor 10 ?i 12, precum ?i al punctelor 21 ?i 22 din prezenta hot?râre, de a permite unei persoane fizice declarate în insolven??, debitor de bun??credin??, s? reia o activitate antreprenorial? fiind desc?rcat? de datoriile care, la încheierea procedurii de insolven?? care i s?a aplicat acestei persoane, nu sunt achitate.

29 Reiese, f?r? a fi necesar s? se examineze celelalte condi?ii amintite la punctul 25 din prezenta hot?râre, c? o eliberare de datorii precum cea prev?zut? în Legea privind insolven?a nu este susceptibil? s? fie calificat? drept ajutor de stat.

30 Având în vedere ansamblul acestor considera?ii, trebuie s? se r?spund? la întrebarea adresat? c? dreptul Uniunii, în special articolul 4 alineatul (3) TUE ?i articolele 2 ?i 22 din A ?asea directiv?, precum ?i normele în materie de ajutoare de stat, trebuie interpretat în sensul c? nu se opune ca datoriile de TVA s? fie declarate neexigibile în temeiul unei reglement?ri na?ionale precum cea în discu?ie în litigiul principal, care prevede o procedur? de eliberare de datorii prin care o instan?? poate, în anumite condi?ii, s? declare neexigibile datoriile unei persoane fizice care nu au fost achitate la încheierea procedurii de insolven?? care a fost aplicat? acestei persoane.

Cu privire la cheltuielile de judecat?

31 Întrucât, în privin?a p?r?ilor din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la cheltuielile de judecat?. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observa?ii Cur?ii, altele decât cele ale p?r?ilor men?ionate, nu pot face obiectul unei ramburs?ri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a ?aptea) declar?:

Dreptul Uniunii, în special articolul 4 alineatul (3) TUE ?i articolele 2 ?i 22 din A ?asea directiv? 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legisla?iilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat?: baza unitar? de evaluare, precum ?i normele în materie de ajutoare de stat, trebuie interpretat în sensul c? nu se opune ca datoriile de tax? pe valoarea ad?ugat? s? fie declarate neexigibile în temeiul unei reglement?ri na?ionale precum cea în discu?ie în litigiul principal, care prevede o procedur? de eliberare de datorii prin care o instan?? poate, în anumite condi?ii, s? declare neexigibile datoriile unei persoane fizice care nu au

fost achitate la încheierea procedurii de insolven?? care a fost aplicat? acestei persoane.

Semn?turi

* Limba de procedur?: italiana.